

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ І СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ
Кафедра китайської філології

Курсова робота з китайської філології

на тему:

ФУНКЦІОНАЛЬНИЙ АНАЛІЗ ПРИЙМЕННИКІВ 把 ТА 被 В СУЧАСНІЙ
КИТАЙСЬКІЙ МОВІ

Студентки групи ЗПкит 28-20
факультету східної і слов'янської
філології
заочної форми навчання
Освітньої програми
Китайська мова і література та
переклад, західноєвропейська мова
Спеціальності 035 Філологія
Спеціалізації 035.065 Східні мови
та літератури (переклад включно),
перша - китайська
Волошиної Тетяни Вікторівни
Науковий керівник:
Викл. Спіріна Ю.С.
Національна шкала _____
Кількість балів _____
Оцінка ЄКТС _____

Київ – 2023

Зміст

Умовні позначки.....	3
Вступ.....	4
РОЗДІЛ 1 ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ВИВЧЕННЯ ПРИЙМЕННИКІВ	
1.1 Поняття прийменників в сучасній лінгвістиці.....	6
1.2 Прийменники в китайській мові.....	8
Висновок до розділу 1.....	12
РОЗДІЛ 2 АНАЛІЗ ВЖИВАННЯ ПРИКМЕТНИКІВ 被 ТА 把 В СУЧАСНІЙ КИТАЙСЬКІЙ МОВІ	
2.1 Особливості вживання прийменника 被 Структурні особливості пасивного часу в китайській мові.....	14
2.2 Функції прийменника 把. Особливості побудови речення та відмінності вживання в реченні.....	22
Висновок до розділу 2.....	29
Висновки.....	31
论文摘要.....	32
Список використаної літератури.....	33

Умовні позначки

1. П- підмет
2. Д- додаток
3. Пр- Присудок
4. S-суб'єкт
5. V-дієслово
6. О- об'єкт
7. NP- іменна частина
8. ЧАН- часовий аспект настрою

Вступ

Мова нерозривно пов'язана з мисленням людини, вона завжди оформлена думкою і є прямим відображенням мисленнєвого процесу. Ще В. Гумбольдт зазначав, що «пізнання світу залежить від мови, оскільки вона не безпосередньо відображає світ, а інтерпретує його» (Гумбольдт В. 1985. с. 451).

Як своєрідне службове слово, прийменник є дуже важливою частиною мови в сучасній китайській мові. Прийменникові фрази часто використовуються в сучасній китайській мові.

Але багато людей почавши вивчати китайську мову, помилково вважають, що 把, як і 被, прийменник, який виражає пасивний стан. Багато людей потрапляють в пастку 把 та 被 під час перекладу на рідну мову. **Актуальність теми** визначається спрямованістю лінгвістичних студій на антропоцентричну парадигму зокрема вивчення зв'язку та мислення, структурування світу у свідомості носіїв мови.

Метою роботи є встановлення особливостей та специфіки прийменників 把 та 被 в сучасній китайській мові.

Поставлена мета передбачає вирішення таких **завдань**:

- проаналізувати функції прийменників в мовленні;
- виявити основні типи прийменників в китайській мові;
- критично проаналізувати наукову літературу і сформулювати теоретичні положення роботи для прийменників 被 та 把;
- проаналізувати функціональні та структурні відмінності прийменників 被 та 把;
- розробити комплексну методичку дослідження прийменників 被 та 把;
- визначити та проаналізувати структурно-функціональні особливості прикметників 把 та 被 та спосіб їхнього утворення.

Об'єкт дослідження наукові праці сходознавців, сучасна китайська мова.

Предмет дослідження функціональний аналіз прийменників 被 та 把 в сучасній китайській мові.

Фактичний матеріал роботи становлять 3 наукових праці китаєзнавців, 3 інтернетні ресурси, відеоматеріали на дану тему.

Специфіка теми, завдань і матеріалу роботи зумовили комплексний підхід до вибору **методів і прийомів** дослідження, а саме загальнонаукові (аналіз, синтез), комунікативно-прагматичний та інтерпретаційний аналіз тексту, зіставлення тексту оригіналу та тексту перекладу.

Наукова новизна полягає у тому, що в роботі представлено новий підхід для встановлення функцій прийменників 被 та 把. Зроблено комплексний аналіз функцій прийменників 被 та 把, доповнено та узагальнено способи та моделі творення граматичних конструкцій з прийменниками 被 та 把.

Практичне значення одержаних результатів полягає в можливості їхнього застосування під час укладання методичних матеріалів до навчальних дисциплін: “Китайська мова”, “Стилістика китайської мови”, “Теоретична граматики китайської мови”, “Лексикологія китайської мови”.

Апробація результатів дослідження. Основні положення курсової роботи висвітлено в доповіді на захисті курсових робіт.

Курсова робота складається зі вступу, двох розділів, висновків до кожного розділу, загальних висновків, списку використаної літератури та додатків. Загальний обсяг роботи – 34 сторінок, використаних джерел – 17.

РОЗДІЛ 1 ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ВИВЧЕННЯ ПРИЙМЕННИКІВ

1.1 Поняття прийменників в сучасній граматиці

Одним із основних питань теорії прийменника є наявність або відсутність у прийменникових одиницях лексичного значення. Ця проблема стає стрижневою в з'ясуванні його статусу: повнозначності, службовості або морфемності. У визначенні співвідношення лексичного й граматичного значень прийменника мовознавці дотримуються різних, навіть протилежних думок. Одні дослідники вважають, що прийменники мають тільки граматичні значення й позбавлені лексичних; інші висловлюють міркування про наявність послабленого лексичного значення – не самостійного, а залежного від значень інших слів та форм; дехто ідентифікує прийменникове лексичне значення із семантикою повнозначних слів.

На думку О. Потебні, прийменники утворилися від повнозначних слів (займенникових прислівників), але в них відбулася „втрата речовинного значення” (*Потебня, 1958 с. 123*). Він диференціює цю частину мови як прислівник, що може бути зв'язкою (ходити коло хати), а може обходитися взагалі без відмінка, подібно до того, як дієслово буває предикативною зв'язкою, а в певних випадках – самостійним предикатом (*Потебня с. 128*).

О. Потебня все ж таки розрізняє прийменники і прислівники: прийменники – це прислівники, що втратили лексичне значення, „стали чистими зв'язками об'єкта” (*Потебня с. 123*); але, розмежовуючи самостійні й службові частини мови, дослідник недостатньо чітко окреслює відмінності між службовими словами й граматичними морфемами. І. Кучеренко, навпаки, з'ясовує наявність у прийменника лексичного значення і твердить, що прийменник – повнозначне слово (*Кучеренко, 2003 с. 57*).

За вченням О. Пешковського, прийменники та сполучники окремішні на основі виконуваних ними функцій у реченні, а значення прийменників полягає у вираженні відношень між словами. Однак треба зазначити, що О. Пешковський узагалі не визнавав прийменник частиною мови, оскільки той не збігається з виділеними мовознавцем чотирма частинами мови ні за значенням, ні за формальними показниками. Д. Овсянико-Куликовський аналізує лише первинні прийменники і називає їх частками („неповнозначно-формальною” частиною мови), що виражають

відношення між частинами речення. Пряма й безпосередня прийменникова функція – керування відмінками (*Левакіна Т. с. 2*).

„Частками мови”, які вказують на різноманітні відношення, уважає прийменники й сполучники В. Виноградов, відзначаючи семантичну своєрідність прийменників: їхні лексичні значення тотожні граматичним. Наголошуємо на окремих постулатах мовознавця стосовно морфемної концепції прийменників (*Левакіна, с. 2*): первинні прийменники (разом із простими сполучниками) становлять багатозначний тип слів-морфем; прийменники, на відміну від сполучників, можуть перетворюватися на відмінкові префікси; слабкі прийменники спочатку наближаються до препозиційних флексій повнозначних слів, а потім виступають такими флексіями за умови повної втрати реальних значень.

Є. Курилович першим логічно розкриває морфемну природу прийменників, акцентуючи на тому, що прийменник разом із відмінковим закінченням виступає складною морфемою. Однак прийменник – як основна підморфема – досить незалежний від означуваного іменника, тому що між ними можна вставити інші слова (*Курилович, 1962, с. 180-181*).

І. Вихованець поглиблює й розбудовує цю концепцію: він кваліфікує прийменники як аналітичні синтаксичні морфемі, акцентуючи на тому, що семантикою наділені абсолютно всі елементи граматичної системи, навіть відмінки, суфікси, префікси, у яких зазвичай не виділяють лексичного значення. Семантика може виражатися досить градаційно: і найбільш конкретно (лексичне значення), і найбільш абстрактно (граматичне значення). Лексичне значення властиве тільки повнозначним словам, прийменники ж указують на семантико-синтаксичні відношення адвербіалізованих субстантивів у структурі речення чи словосполучення (*Вихованець, 1980, с. 58-59*).

У „Теоретичній морфології української мови” І. Вихованець і К. Городенська уточнюють статус прийменника, ураховуючи тісний зв’язок похідних одиниць із вихідними повнозначними словами. Автори тлумачать прийменник як окремий тип службових слів-морфем (*Вихованець, 2004, с. 329-330*). Так само кваліфікує прийменник М. Сенів. На його думку, це окремий тип слів-морфем, тісно пов’язаний із синтетичними релятивними морфемами (*Сенів М. 2005, с. 16*).

Дослідниця українських прийменників-новотворів Г. Балабан, спираючись на концепцію І. Вихованця, уводить поняття категорійного граматичного значення – значення семантико-синтаксичного відношення

адвербіалізованого субстантива до інших компонентів словосполучення або речення, тобто значення релятивності (Балабан Г. 2007, с. 19).

А. Колодяжний дійшов висновку, що семантика прийменника хоч і виявляє вищий ступінь абстрагування, порівняно з повнозначними словами, але при цьому не настільки узагальнена, як відмінки. Він називає прийменник службовим словом, що посідає проміжне місце між повнозначними словами і граматичними формантами й разом із формами непрямих відмінків виражає залежність іменника (або субстантивованого слова) від інших слів у реченні (Кононенко В. 1978, с. 15, 17).

1.2 Прийменники в китайській мові.

Прийменники - це важлива частина будь-якої мови, яка допомагає визначити взаємини між різними елементами мови, такими як іменники, прикметники та дієслова. Китайська мова не є виключенням з цього правила, тому що вона містить велику кількість прийменників, які використовуються для вираження різних ідей та концепцій. У цій статті ми розглянемо роль прийменників у китайській мові та надамо приклади їх використання.

Перш за все, прийменники у китайській мові використовуються для визначення місця або напрямку руху. Наприклад, прийменник "在" (zài) вказує на місцезнаходження, тоді як прийменник "往" (wǎng) означає напрямок руху. Ось декілька прикладів використання цих прийменників:

(1) 我在家里。

Wǒ zài jiā lǐ

Я вдома.

(2) 他往北京去了。

Tā wǎng běi jīng qù le

Він поїхав до Пекіну.

Прийменники також використовуються для вказівки часу або періоду часу. Наприклад, прийменник "在" (zài) може використовуватися для вказівки часу, коли щось відбувається, тоді як прийменник "从" (cóng) означає початок періоду часу. Ось декілька прикладів використання цих прийменників:

(3) 他在晚上八点回来。

Tā zài wǎn shàng bā diǎn huí lái.

Він повернеться о 8 вечора.

(4)我从去年开始学中文。

Wǒ cóng qù nián kāi shǐ xué zhōng wén

Я почав вчити китайську мову з минулого року.

Прийменників в китайській мові мають такі граматичні властивості:

1.Вказують на такі граматичні значення, як час, місце, об'єкт:

(从) 明天开始 починаючи (із) завтра (зі значенням часу);

(在) 家自修 (на) самостійному навчанні вдома (зі значенням місця);

(按) 原则办事 (за) принципом використання (висловлювання);

(把) 作业做完 виконати домашнє завдання;

2.Прийменникова структура загалом служить прислівником, змінюючим дієсловом або прикметником. Наприклад: «从车上下来», «比他高». Деякі прийменникові конструкції можна використовувати як атрибути, але додаючи «的», наприклад «对历史人物的评价» оцінка історичних діячів, «在桌子上的书» книжки (які є) на столі.

Деякі прийменникові структури можуть виступати як доповнення, наприклад «工作到深夜» працювати до пізньої ночі, «睡在床上» спати в ліжку. Структуру предиката не можна використовувати як предикат.

3. «在, 向, 于, 到, 给, 自» можна безпосередньо приєднати до дієслів або інших слів, щоб утворити ціле, яке є еквівалентним дієслову [16].

Класифікація дієслів-прийменників, запропонована Чжао Юньпінем найбільш повно відображає увесь спектр граматичних відношень, але ми уточнили, доповнили і конкретизували її, отримана нова класифікація відрізняється кількістю розрядів на позначення граматичних відношень, а також складом елементів в деяких розрядах. Таким чином, прийменники в сучасній китайській мові було розподілено за 10 класами і надано наступні найменування:

- 1) Дієслова-прийменники локативних відношень;
- 2) Дієслова-прийменники темпоральних відношень;
- 3) Дієслова-прийменники способів і методів дії;
- 4) Дієслова-прийменники інструментарних відношень;
- 5) Дієслова-прийменники цільових відношень;

- 6) Дієслова-прийменники причинно-наслідкових відношень;
- 7) Дієслова-прийменники компаративних відношень;
- 8) Дієслова-прийменники суб'єктно-об'єктних відношень;
- 9) Дієслова-прийменники пасивних відношень;
- 10) Дієслова-прийменники позначення винятку.

Кожна група має свої характерні особливості і включає певну кількість дієслів-прийменників, які за результатами дослідження до цієї групи були віднесені.

Нижче подано опис всіх груп дієслів-прийменників, названо перелік всіх дієслів-прийменників, які входять до складу кожної з них, подано переклад і тлумачення значення, наведено приклад вживання кожного дієсловаприйменника в реченні і аналіз його структурно-функціональних особливостей.

Структурний аналіз, який передбачав оформлення структури речення у вигляді формули і визначення позиції дієсловаприйменника, і оскільки кожна формула вже була детально пояснена раніше, то з метою спрощення процесу аналізу структурну формулу речення записано як V1OV2 або VCO.

Перша група - дієслова-прийменники локативних відношень. Ця група представлена прийменниками 在, 从, 至, 到, 朝, 向, 往, 沿 (沿着), 顺 (顺着), 自, 随着, 由, 离, 于 (Пронякіна Е. 2019, с. 55).

Друга група – дієслова-прийменники темпоральних відношень, яка представлена дієсловами-прийменниками 从, 到, 由, 至, 自, 随着, 临 (Пронякіна Е. 2019, с. 61).

Третя група – дієслова-прийменники способів і методів дії, яка представлена дієсловами-прийменниками 按照, 依照, 根据, 依据, 经过, 通过, 凭, 靠, 本着 (Пронякіна Е. 2019, с. 64).

Четверта група – дієслова-прийменники інструментарних відношень, яка представлена дієсловами-прийменниками 用, 以, 趁 (趁着), 使 (Пронякіна Е. 2019, с. 65).

П'ята група – дієслова-прийменники цільових відношень - представлена дієсловами-прийменниками 为, 为了. Ці дієслова-прийменники є ідентичними за значенням («для», «заради», «з метою», «щоб»), вказують на мету, яку має суб'єкт, і на дію, яку виконує суб'єкт заради досягнення поставленої мети. Мета може бути виражена як конкретний або абстрактний предмет, на досягнення або отримання якого спрямована свідомо дія суб'єкта, або як образ кінцевого результату, який суб'єкт прагне отримати (Пронякіна Е. 2019, с. 67).

Шоста група – дієслова-прийменники причинно-наслідкових відношень – представлена дієсловами-прийменниками 因, 因为, 由, 由于, які позначають зв'язок між причиною і наслідком дії (11. Пронякіна Е. 2019, с. 67).

Сьома група – дієслова-прийменники компаративних відношень – представлена прийменниками 比, 像, 和, 于 за допомогою яких виражається порівняння властивостей і характеристик предметів (11. Пронякіна Е. 2019, с. 68).

Восьма група – дієслова-прийменники суб'єктно-об'єктних відношень – представлена 对, 给, 同, 和, 跟, 把, 将, 替, 向, 关于, 对于. Під час аналізу було визначено, що деякі з цих прийменників мають широкий спектр функцій в мові, отже, детально зосередимося на них (11. Пронякіна Е. 2019, с. 69).

Дев'ята група – дієслова-прийменники пасивних відношень – представлена 被, 让, 叫 і 由. Згідно з думкою Ван ЛяоІ, первинне значення дієслова 被 – «зазнавати вплив/страждати», і саме воно було взято в пасивну конструкцію в процесі розвитку китайської мови. В усному мовленні замість 被 на позначення пасивних відношень переважно використовуються 让 і 叫.

Дієслова-прийменники 被, 让, 叫, 由 з пасивним значенням вводять в речення суб'єкт дії, при вказуючи на факт виконання дії та її результаті. Незважаючи на те, що в реченнях з 被, 让, 叫, 由 суб'єкт може бути відсутнім, проте самі показники обов'язково мають зберегтися, оскільки їхня функція полягає в «оформленні» дії пасивного стану і в акцентуванні уваги на впливі на об'єкт, а не на виконавці. З точки зору структури речень такого типу, допускається опущення суб'єкту, але в жодному разі не опущення пасивного дієсловаприйменника, адже це призведе до викривлення змісту речення, порушення логіки, оскільки в цьому разі об'єкт дії стане виконавцем дії. За функціями дієслова-прийменники цієї групи є ідентичними, відмінність полягає лише в тому, що 被 вживається переважно у писемному мовленні, текстах, наукового і публіцистичного стилів, а 让 і 叫 – в усному мовленні (в розмовному стилі) і в сучасній художній літературі.

1994 年, 6918 人被猫等动物咬伤了。 У 1994 році 6928 людей було поранено від укусів котів та інших тварин.

Для складання формули використаємо умовні позначення: О – об'єкт, V1 – дієслова-прийменник на позначення пасивного стану, V – дієслово, яке є предикативним центром. Також вважаємо за потрібне ввести суб'єкт дії

(S), адже у вираженні структури пасивних відношень в сучасній китайській мові позначення суб'єкту є важливим для демонстрації логічних зв'язків. Таким чином, структурна формула містить: O-6918 人 «6918 людей», V1-被 (дієсловоприйменник пасивного стану), S-猫等动物 «коти та інші тварини», V-咬伤 «поранити». Отже, ми вивели структурну формулу OV1SV, яка характерна для речень з пасивними конструкціями в сучасній китайській мові (11. Пронякіна Е. 2019, с. 72-73).

Остання група – дієслова-прийменники на позначення винятку, представлена дієсловом-прийменником 除 (除了) з двома протилежними значеннями: 1) винятку, виключення, видалення предмета з умовного переліку; 2) акцентування уваги на унікальності предмета (Пронякіна Е. 2019, с. 75).

Висновок до розділу I

В першому розділі ми проаналізували, яку роль відіграє прийменник в реченні та мовленні. Його головна синтаксична функція полягає в приєднанні до інших слів для утворення прийменникових фраз. Як додатковий компонент дієслів і прикметників він виражає час, місце, спосіб, стан, об'єкт тощо. Його не можна використовувати лише як компонент речення, і він в основному використовується як прислівник у формі прийменникової структури, а іноді також може використовуватися як доповнення чи атрибутив.

Прийменників в китайській мові мають такі граматичні властивості:

1. Вказують на такі граматичні значення, як час, місце, об'єкт:

(从) 明天开始 починаючи (із) завтра (зі значенням часу);

(在) 家自修 (на) самостійному навчанні вдома (зі значенням місця);

(按) 原则办事 (за) принципом використання (висловлювання);

(把) 作业做完 виконати домашнє завдання;

2. Прийменникова структура загалом служить прислівником, змінюючим дієсловом або прикметником. Наприклад: «从车上下来», «比他高». Деякі прийменникові конструкції можна використовувати як атрибути, але додаючи «的», наприклад «对历史人物的评价» оцінка історичних діячів, «在桌子上的书» книнки (які є) на столі.

Деякі прийменникові структури можуть виступати як доповнення, наприклад «工作到深夜» працювати до пізньої ночі, «睡在床上» спати в ліжку. Структуру предиката не можна використовувати як предикат.

3. «在, 向, 于, 到, 给, 自» можна безпосередньо приєднати до дієслів або інших слів, щоб утворити ціле, яке є еквівалентним дієслову.

РОЗДІЛ 2 АНАЛІЗ ВЖИВАННЯ ПРИКМЕТНИКІВ 被 ТА 把 В СУЧАСНІЙ КИТАЙСЬКІЙ МОВІ

2.1 Особливості вживання прийменника 被 Структурні особливості пасивного часу в китайській мові

Пасивний стан – це граматична категорія, яка вказує, що підмет (хто? що?) не виконує самостійно дію, зазначену в реченні, а відчуває цю дію на собі, тобто є об'єктом цієї дії. Той (те), над ким (чим) виконується дія, називається пасивний суб'єкт, пасивний підмет (*grammarway.com*).

Останніми роками в обговоренні китайських пасивних речень з'явилося нове явище: багато людей називають речення з агентними фразами довгими пасивними реченнями, а речення без агента – короткими пасивними. На перший погляд, це лише зміна термінології, яка поміщає традиційне речення “被” у ряд пасивних речень і перетворює різницю між агентом і без агента на різницю в довжині речення. Головна мета пропозиції цієї групи речень концепції полягає в тому, щоб повністю розділити два типи речень “被” не визнаючи, що вони структурно пов'язані, і відстоювати те, що короткі пасивні речення включають лише один аргумент із самого початку, а не пропускати фразу агента довгі пасивні речення. З цим пов'язана переоцінка синтаксичного статусу “被”.

Загальноприйнято вважати, що був дієсловом у давньокитайській мові, але в основному він не виражає пасивного значення. Вираз пасивний з'явився пізніше, і він в основному використовується в письмовій китайській мові. “被” у сучасній китайській мові не може мати динамічної частки, яка виражає зовнішній вигляд, не може накладатися один на одного та не може вводити питальні речення у формі V-不-V. Здається, він більше не має основних характеристик дієслів. З іншого боку, “被” має фіксовану структурну позицію в реченні, а його синтаксична функція дуже єдина. Здається, що воно завершило процес віртуалізації та стало службовим словом, яке виконує лише синтаксичні функції, не виражаючи конкретних значень. Що стосується конкретної частини мови, дехто каже, що вона еквівалентна англійському пасивному знаку - *en*, тобто частці, а деякі кажуть, що частка та прийменник, але нинішня основна думка полягає в тому, щоб розглядати як прийменник. Однак “被” відрізняється від інших прийменників тим, що він має дуже особливі синтаксичні властивості.

1. Найважливішим є те, що за “被” не може стояти фраза агента, утворюючи так званий феномен, і статус “被” як тому прийменник часто ставиться під сумнів. Крім того, через це деякі люди виступають за відновлення статусу дієслова “被”, але оскільки “被” у сучасній китайській мові дійсно не має ознак дієслова, мало хто відгукується. У літературі щодо

аналізу довгих і коротких пасивних речень думки відносно сконцентровані, і зазвичай розглядається як дієслово. Більш поширеною практикою є використання речення як доповнення в довгих пасивних реченнях. Об'єкт у доповнювальному реченні є порожнім оператором, який переміщується на початок речення в синтаксичному процесі та отримує конкретний референт шляхом співпосилання з суб'єктом головного речення, таким чином формуючи загальне значення довгого пасивного стану. речення. У коротких пасивних реченнях доповнюється дієслівним словосполученням. Приклад: автомобіль розбився. Об'єкт дієслівної фрази є порожнім класом, який переміщується у найвищу позицію дієслівної фрази та отримує референт суб'єкта головного речення через процес кореференції, а потім формує загальне значення короткого пасивне речення.

2. Зв'язок між довгим пасивним реченням і коротким пасивним реченням. Довгі та короткі пасивні речення мають різні структури, а дві моделі речень походять через різні синтаксичні процеси, які є теоретичними припущеннями та служать для теоретичної демонстрації. Однак теорії неможливо відокремити від фактів. Традиційне прислів'я полягає в тому, що фразу агента в реченні можна опустити, що еквівалентно тому, що коротке пасивне речення є довгим пасивним реченням із пропущеною фразою агента. Тепер, якщо ми хочемо припустити, що між довгими та короткими пасивними реченнями немає структурного зв'язку, ми повинні спочатку довести, що короткі пасивні речення не можуть бути похідними від довгих пасивних речень. У літературі є багато дискусій з цього приводу, і наведено багато доказів.

Прийменники не можуть бути «бовтаними». Англійські прийменники можна відокремити від прийменників типу *to* у прикладі (1), і кожен з них з'являється в різній структурній позиції, що є так званим феноменом «зависання» прийменників. У китайських прийменниках, за винятком «在», який може виступати лише як предикат, він, як правило, має зустрічатися разом з об'єктом, а «звисання» не допускається, тому, наприклад:

Такі речення, як (2) і приклад (3), не можуть бути вимовлені. Якщо "被" розглядати як прийменник відповідно до загального аналізу, це неминуче передбачить, що всі короткі пасивні речення не можуть бути вимовлені.

Такі короткі пасивні речення дуже поширені в китайській мові, тому найлогічніший висновок полягає в тому, що "被" у коротких пасивних реченнях не є прийменником, а за "被" немає активної фрази, тому короткі пасивні речення схожі на "Tingtingbei". A little bastard hit" довгі пасивні речення без структурного зв'язку.

1) Who did you talk to yesterday?

(2)张三(这件事跟i没有关系)。

(3)这件事跟(没有关系)的那个人。

2. Одночасну мову не можна видалити. Навіть якщо “被” розглядати не як прийменник, а як дієслово, короткі пасивні речення, здається, не мають нічого спільного з довгими пасивними реченнями, і їх неможливо утворити, видаливши агентивну фразу. З точки зору довгих і коротких пасивних речень, “被” — це дієслово, а в довгих пасивних реченнях речення використовуються як доповнення, які структурно такі ж, як і китайські двомовні дієслова. У цьому випадку синтаксичні властивості довгих пасивних речень повинні бути такими ж, як і суміжних речень. Однією з важливих характеристик стилю цяньчюу є те, що іменники, які виступають як цяньчюу, повинні з’являтися в домінуючій формі. Якщо фразу участі потрібно вилучити певним чином, займенник-заповнювач має бути доданий у вихідну позицію, і якщо залишити лише порожній клас, це знищить прийнятність усього речення. Протилежність рівнів прийнятності між (4a) і (5a), з одного боку, і (4b) і (5b) з іншого, ілюструє цю думку. Тобто, навіть якщо “被” розглядається як дієслово, фраза агента за довгим пасивним реченням не може бути видалена, і між коротким пасивним реченням і довгим пасивним реченням не повинно бути структурного зв’язку.

(4) a.张三(我使 i 生气了).

b. 张三(我使他 i 生气了)。

(5) a.(我逼 i 改嫁)的那位小姐 i 姓李。

b. (我逼她改嫁)的那位小姐 i 姓李。

3. Дієприслівник місця після “被”. У китайських реченнях є багато типів прислівників, але існує певний порядок розташування. Наприклад, якщо між підметом і дієсловом одночасно стоять дієприслівники часу та дієприслівники місця, то дієприслівник часу має стояти перед дієприслівником місця. Згідно зі структурним аналізом, деякі прислівники приєднуються до дієслівної фрази V', тоді як інші мають бути приєднані до вищих вузлів, таких як максимальна проєкція функціонального компонента Asp. Таким чином, чи є певні прислівники після “被”, можна використовувати як критерій для судження. Через це протиставлення між прикладом (6) і прикладом (7) стає доказом того, що між довгими та короткими пасивними реченнями немає зв’язку. Як (6a), так і (7a) можна сказати, що прислівник способу доведення може з’являтися як у довгих пасивних реченнях, так і в коротких пасивних реченнях; а опозиція між (6) і (7) показує, що в довгих пасивних реченнях можуть бути прислівники місця за “被”, але прислівники місця не можуть з’являтися в коротких

пасивних реченнях. Найпростішим поясненням цього є те, що додаткова позиція прислівника місця відносно висока, набагато вища за позицію дієслівної фрази, а доповнення за коротким пасивним реченням “被” є дієслівною фразою, тому прислівник місця не може з’являтися в “被” короткого пасивного речення.

(6) a. 张三被李四莫名其妙地骗走了。

b. 张三被李四在学校骗走了。

(7) a. 张三被莫名其妙地骗走了。

b. 张三被在学校骗走了。

4. Довгострокова форма пасивних речень. У китайському реченні “被” є особлива форма. З часів особливої функції Лі Ліндінга люди пояснювали цю схему речень з різних точок зору.

(8) 你姥姥……临了叫财主放狗咬坏,得破伤风死的。

Спеціальний метод полягає в тому, щоб проаналізувати цю модель речення як довгострокову форму пасивних речень, тобто використовувати “被” як дієслово та речення як доповнення до “被”. У такому реченні, як (9a), додаткове речення “被”, очевидно, має відносно складну внутрішню структуру. Якщо “李四” розглядається як підмет додаткового речення, а «派» є головним дієсловом, то «派» супроводжується іншим пунктом. Оскільки підмет усього речення «张三» семантично є підметом дієслова нижнього рівня «打呀», вихідна позиція пустого оператора Op у довгому пасивному реченні має бути об’єктом «打呀», а потім перейти до «被而». Початкова позиція речення доповнення. Тобто Op має пройти велику відстань, охоплюючи два речення, щоб досягти кінцевої позиції, яка є так званим пасивним реченням на велику відстань.

(9) a. 张三被李四派警察抓走了。

(9)b. 那封信被我叫李四托王五的妹妹寄走了。

Однак кажуть, що лише довгі пасивні речення мають довгі форми, тоді як короткі пасивні речення не мають довгих форм. Причина в тому, що короткі пасивні речення, такі як (10a) і (10b), не можуть бути вимовлені. З цього можна зробити висновок, що між короткими пасивними реченнями та довгими пасивними реченнями немає структурного зв’язку.

(10) a. 张三被派警察抓走了。

b. 那封信被叫李四托王五的妹妹寄走了。

5. На відміну від довгих пасивних речень, існують короткі пасивні речення, такі як приклад (14) і приклад (15). Ці речення не можна сказати, і, здається, це можна віднести до появи "所". З цього можна далі зробити висновок, що утворення коротких пасивних речень не включає А.-рух, і тоді це може бути далі зроблено висновок, що структура коротких пасивних речень відрізняється від структури довгих пасивних речень. Доповнення "被" у реченні є дієслівною фразою, а не пунктом.

(14) 这件事情不能被所理解。

(15) 你最近对他的行为恐怕会被所耻笑。

6. Замінні займенники. Ще одне явище, пов'язане з теорією довгих і коротких пасивних речень, — це дієслова-заповнювачі. Це явище вперше було запропоновано Фен Шенлі, який сказав, що в пасивних реченнях, таких як приклад (16), займенник «він» може стояти після дієслова «打», і цей займенник і підмет «张» у головному реченні стосуються те ж саме. Оскільки порожні класи, утворені китайською А-рух, не можуть бути замінені займенниками-заповнювачами, і лише порожні класи, утворені А.-рух, можна замінити займенниками-заповнювачами, цей тип займенників-заповнювачів багато разів цитувався як "бути" є дієсловом, доповненням до "被" є невелике речення, а також доказ того, що довге пасивне речення утворено через А.-рух.

(16) 张三被李四打了他一下。

Також на основі цього міркування коротке пасивне речення в прикладі (17) знову стає доказом, який використовується для підтвердження того, що доповненням короткого пасивного речення є дієслівна фраза. Відправною точкою висновку є те, що займенник-заповнювач не може замінити порожній клас, залишений рухом А. Якщо займенник-заповнювач не може з'явитися в позиції об'єкта дієслова після "被", можна довести, що доповнення до "被" у короткому пасивному реченні є дієслівним словосполученням, його об'єктом є PRO, і він відноситься до суб'єкта всього речення через А.-рух.

(17) 张三被打了他一下。

7. Прислівники, пов'язані з підметом. Деякі прислівники зазвичай використовуються для вираження волі суб'єкта, наприклад «навмисно», «охоче» тощо. Цей вид прислівника іноді може з'являтися між підметом пасивного речення та "被", як приклад (18) і приклад (19). Через свою сильну спрямованість позиція цього прислівника, здається, вказує на те, що суб'єкт питально-пасивного речення має бути там із самого початку, початково породженим, а не переміщеним туди з інших позицій. У цьому

випадку довгі та короткі пасивні речення можуть бути створені окремо без будь-якої структурної участі.

(18) 张三故意被李四打了。

(19) 张三故意被打了。

3. Чи існує зв'язок між довгими та короткими пасивними реченнями. З точки зору мовних фактів, явища, про які йдеться вище, дійсно існують. Але з точки зору теоретичного аналізу ці явища не означають, що між довгими та короткими пасивними реченнями немає структурного зв'язку. Проблема полягає в інтерпретації.

1. Чи прийменник підвішений. Дискусія щодо призупинення прийменника ґрунтується на коротких пасивних реченнях на кшталт «Tingting was beaten», і ключ довести, що “被” у ньому призупинено, тому це не може бути прийменником. Якщо призупинено не “被” або в реченні немає лише однієї єдиної ідентичності “被”, тоді дискусія про призупинення прийменника є безглуздою. Цей спосіб доказу має передумову, тобто фраза агента в пасивному реченні повинна слідувати відразу за “被”. Якщо в реченні немає агента, “被” залишиться порожнім. Цей підхід, очевидно, слідує традиційному аналізу речення “被”, тобто незалежно від того, наскільки воно довге чи коротке, у пасивному реченні є лише одне “被”, і це “被” має лише одну ідентичність. Однак це не єдина можливість. Пан Лу Шусян давно зазначив (Shuxiang та ін. 1980), що “被” може бути як часткою, так і прийменником, і ці дві ідентичності можуть з'являтися одночасно або чергуватися. Розмірковуючи в цьому напрямку, ми можемо виявити, що традиційний аналіз, який покладається на поверхневі явища, не обов'язково є надійним. Наприклад, «在» є типовим прийменником, і він діє як прислівник «відвідувати урок» разом із «в класі» у прикладі (20) (Chen Changlai 2002). Однак “在” у прикладі (21) очевидно не має об'єкта і стає “бовтається”. Звичайно, прийнято говорити, що «在» у прикладі (21) — це не прийменник, а модальна частка. Насправді це суть проблеми. Якщо ви до прикладу (21) додасте прислівник місця з посиланням на «在», ви отримаєте лише приклад (20), а не приклад (22), і це не буде прикладом (23). Іншими словами, приклад (20) не доводить, що «in» має бути прийменником, а приклад (21) не доводить, що прийменник «» можна залишити порожнім, і повинні бути інші можливості. З цієї точки зору приклад речення Tingting was beaten не доводить, що існує лише одне “被”, а також не доводить, що висяче слово має бути “被” як прийменник. споріднених явищ.

(20)我们在教室里上课。

(21)我们在上课。

(22)我们在教室里上课。

(23)我们在教室里在上课。

Прислівники, пов'язані з підметом. В обох прикладах (18) і (19) є прислівники, пов'язані з підметом, тому деякі люди вважають, що підмет пасивного речення має бути спочатку створений, тому підмет короткого пасивного речення не обов'язково переміщується з позиції об'єкт дієслова. Крім того, позаду «被» не повинно бути агента, тобто короткі пасивні речення не повинні мати структурний зв'язок із довгими пасивними реченнями. Справді факт, що прислівники, пов'язані з підметом, можуть з'являтися між підметом і предикатом пасивного речення, тому розумно стверджувати, що його підметом має бути початкове покоління. Однак напрям прислівника — це палка з двома кінцями, і його також можна використати, щоб довести, що в короткому пасивному реченні є агент. З прикладів (24), (25) і (26) видно, що після «» у коротких пасивних реченнях також можуть з'являтися напрямні прислівники, такі як «навмисно», «випадково» і «зловмисно». Що стосується прикладу (24), то «навмисно», безумовно, не відноситься до підмета всього речення «Дажі», а стосується агента, який не фігурує в реченні, і це хтось, хто «навмисно» поранив «Дажі». Подібним чином «стіна» у прикладі (25) не виконує жодних дій «випадково», а «випадково» відноситься до агента, який «виколав велику яму». Те саме стосується «зловмисності» у прикладі (26), який стосується агента «знищення», який не фігурує в реченні.

(24) 大郅被故意撞伤了。

(25) 墙上被随意挖了一个大洞,作为出入的大门。

(26) 刚买的新车被恶意破坏,根本不能再开了。

Очевидно, що стосується розподілу прислівників із спрямованістю, має бути клас прислівників, які вказують на агента. З прикладів (24), (25) і (26) ми бачимо, що такі прислівники можуть з'являтися в реченнях без явних агентів і все одно вказувати на агенти. Найбільш прямим поясненням цього є те, що в цих коротких пасивних реченнях є агенти, але немає фонетичного змісту. Іншими словами, принаймні деякі з коротких пасивних речень є довгими пасивними реченнями без агента, і все ще існує зв'язок між двома типами пасивних речень. Подібним чином приклади (27), (28) і (29), також надають докази в цьому відношенні. У цих коротких пасивних реченнях перше дієслово після “被” семантично не має нічого спільного з підметом усього речення, і це дієслово має відношення «отримувати-отримувати» з наступними компонентами іменника, але це дієслово,

очевидно, має семантичний агент, і цей агент може бути доповнений, як і приклади (27), (28) і (29). Очевидно, між цими парами довгих і коротких пасивних речень існує структурний зв'язок.

(27) 袁定凯被父亲辗转托人送进了部队。

(28) 告急信被县政府迅速派人送到了省政府。

(29) 他手下的旧部... 有的被张献忠拨归别人指挥。

4. Структура пасивних речень. З наведеного вище обговорення видно, що хоча в літературі наведено багато свідчень, які намагаються довести відсутність структурного зв'язку між довгими та короткими пасивними реченнями, ці докази не можуть пояснити проблему. Навпаки, є достатньо доказів того, що має існувати певний структурний зв'язок між довгими пасивними реченнями та короткими пасивними реченнями, і принаймні деякі короткі пасивні речення є довгими пасивними реченнями, у яких не діє агент.

Заперечна форма речень з “被” має таку схему:

O+没有+被+S+V

Поки встановлено структуру пасивного речення, можна дати достовірне пояснення цього зв'язку. Крім урахування можливих структурних зв'язків між довгими та короткими пасивними реченнями, будь-яка структурна форма, створена для пасивних речень, повинна розглядати, як пояснити явища, розглянуті вище, включаючи призупинення прийменників, вилучення одночасних слів і прислівників місця, віддалені пасивні речення та прислівники, що вказують на підмет, тощо. Простіший метод полягає в тому, щоб прийняти подвійну структуру “ковдри”, запропоновану нами.

Китайські пасивні речення насправді містять два “被”. Один — пасивний маркер “被”, а інший — прийменник “被”. Усі пасивні речення повинні включати маркер пасивного стану “被”, інакше пасивне значення не може бути виражене. “被” має власну максимальну проекцію, а дієслівна фраза використовується як доповнення. “被” використовується для введення агентів. Агент у пасивному реченні синтаксично не є аргументом дієслова, тому він може служити лише прислівником у складі прийменникового словосполучення. Тобто насправді є два “被” у довгому пасивному реченні, і ці два “被” розташовані близько одне до одного, і одне буде видалено через видалення омоніма або об'єднано в одне, щоб стати одним, як у прикладі (20) у двох «在», або двох «了» в кінці речення однакові (长短“被”字句之争).

2.2 Особливості прийменника 把. Особливості побудови речення та відмінності вживання в реченні

Речення 把 — це корисна структура для побудови довгих речень, які зосереджуються на результаті чи впливі дії. Одна з його ключових особливостей полягає в тому, що він наближає об'єкт дієслова до початку речення та ставить перед ним 把.

Речення 把 є різновидом активного дієприсудкового речення в китайській мові. Такий тип речення також називають «типом диспозиції», оскільки дія, виражена дієсловом, «розпоряджається» об'єктом, наприклад змінює його положення або стан. Основна структура: S + «把» + O + V.

Негативні речення будуються за схемою:

S + 没有+把+O+V

(16) 我没有把这个盒子打开。

Wǒ méiyǒu bǎ zhège hézi dǎkāi.

Я не відкрив коробку [15, 1:36].

Синтаксичну конфігурацію елементів у конструкції бǎ в стандартній китайській мові зазвичай описують як П— бǎ — Д — Пр і її можна проілюструвати на (16):

(16) 孩子们把粽子全都吃光了。

Háizimen bǎ zòngzi quándōu chī guāngle.

«Діти з'їли всі цзунцзи».

Це контрастує як за значенням, так і за формою, наприклад, як реченням з коментарями до теми, так і пропозиціям П-Пр-(Д) китайською мовою, на які діють зовсім інші обмеження: найближчі кореляти до (16) визначаються (17) і (18) відповідно:

(17) 粽子都吃光了。

Zòngzi dōu chī guāngle.

«Цзунцзи всі з'їдені».

(18) 孩子们吃粽子了。

Háizimen chī zòngzile.

«Діти їдять цзунци».

Незважаючи на різноманітність теоретичних точок зору в багатьох аналізах бǎ, більшість з яких базується на припущенні (або приходить до висновку), що бǎ складається лише з одного типу конструкції. Це представлено в прикладі (16) вище з дієсловом перехідної дії в його предикаті та семантичним *undergoer* (прямим об'єктом) як іменник, який керується складовою бǎ (далі позначений «*bǎ NP*»).

Однак у кількох аналізах було зазначено, що є деякі пропозиції бǎ, які не відповідають структурному опису, наведеному вище. Такі речення, як правило, безпідметні й не містять жодного *NP*, який можна вважати прямим додатком дієслова. Цей тип речення має синтаксичну форму бǎ-П-Пр з самим бǎ *NP*, що виступає як суб'єкт головного дієслова, як у (19):

(19) 把我画了一个跟投。

Bǎ wǒ huàle yīgè gēn tóu.

«Це змусило мене намалювати кадр».

Однак з цієї основної точки зору щодо природи бǎ впливають два фундаментальних підходи до аналізу. В одному виді конструкції бǎ дають уніфікований опис із визнанням винятків, а в деяких випадках — окремого обговорення останніх: такі аналізи, як Лю (1955), Ван Хуан (1959), Мей (1978) і Лі та Іп (1979) є представниками цієї теоретичної точки зору.

Другий підхід визнає, що існує принаймні два контрастних типи речень бǎ, наприклад, ергативний аналіз бǎ за Фреєм (1956), що містить як «об'єктивний», так і «суб'єктивний» типи. Тим не менш, Фрей (1956) та інші аналізи, що дотримуються подібних (хоча й неергативних) точок зору, таких як Ван Лі (1944), Грутаєрс (1954), Ліанг (1958) і Томпсон (1973), зрештою намагаються пояснити єдиний загальний опис для обох типів речень бǎ.

Хоча обидва типи конструкції бǎ є концептуально причинними, ролі бǎ *NP* та типу предиката, серед інших параметрів, різко відрізняються для кожного типу конструкції. Це призводить до визнання двох споріднених, але, тим не менш, різних типів конструкції бǎ, які можна описати як «перехідні» та «неперехідні» за своєю природою. У перехідному типі пропозиції бǎ завжди є граматичний рефлекс прямого додатка (= бǎ *NP*), тоді як у неперехідному типі його немає.

У наступному аналізі поняття причинності спочатку визначається, а потім обговорюється з точки зору конструкції бǎ загалом, тобто як ознаки, яку можна знайти в обох типах конструкції. Однак пізніше буде показано, що конкретний семантичний каузативний тип відрізняється. Опис бǎ явно з точки зору причинності також зробив Хуанг (1974), хоча його аналіз суттєво відрізняється від мого.

Далі аналізується причина перехідної дії. Тут показано, що прийоми транзитивізації та каузативізації є як активними, так і перекриваються у своїй семантичній та синтаксичній області.

По-друге, у переконанні, що формально адекватний аналіз бǎ має повністю врахувати неперехідний тип з точки зору власного окремого аналізу, слідує його опис, який здійснюється виключно з точки зору субвиміру (або техніки) каузативізації.

Крім того, буде стверджувати, що в межах широкої категорії неперехідних бǎ є принаймні три додаткові підтипи або підкатегорії, а саме, каузативи дії з рефлексивним ефектом, каузативи чистого досвіду та події, що викликають переміщення та втрати. Тут буде показано, що детранзитивізація відіграє певну роль у деяких із цих підкатегорій. Підкатегоризація неперехідного бǎ на ці три причинні типи також служить новим підходом до аналізу бǎ.

З причинно-наслідковою природою обох типів конструкцій пов'язаний той факт, що бǎ NP, незалежно від його семантичної ролі, завжди представляє «уражену сутність», те, що, як розуміють, зазнає певної зміни стану (лінгвістично: щось нове або інше може сказати про це).

Статус бǎ NP був описаний Фреєм подібним чином як елемент «підданий зміні». Однак, на відміну від мого аналізу, аналіз бǎ як ергативної структури призвів до того, що він постулював морфему бǎ як абсолютний маркер відмінка.

Бǎ NP, що діє як «уражена сутність», є частиною спричиненого стану речей, закодованого обома типами конструкції бǎ.

Було зазначено, що бǎ включає в себе розрізнення зачіпас/задіяне, виключаючи *participata* з ефективним значенням, таким як (24):

(24) (i) * 那只黑母鸡有把单下了。

Nèizhī hēi mǔ jī bǎ dàn xiàle

«Чорна курка знесла яйце».

Гіпотезу Хоппера можна використовувати, щоб пояснити, чому (24) (ii) з одним і тим же основним складеним дієсловом Пр-Д xià-dàn «нести яйця» можливий на відміну від (24) (i): у (24) (ii) синтаксично складне доповнення xià-dà в предикаті призводить до «афективної» замість «ефективної» інтерпретації: Замість значення «творіння» xià-dàn кодується зміна місця розташування:

(24) (ii) 那只黑母鸡有把单下在邻居的院子里。

Nèizhī hēi mǔ jī yǒu bǎ dān xià zài línjū de yuànzǐ lǐ

«Та чорна курка (пішла і) знову знесла яйця на подвір'ї сусіда».

Розглянемо також контраст між наступною парою речень, присудки яких утворюються навколо дієслівної сполуки xiě - zì «писати (символи)»:

(25) (i) *我把写了。

Wǒ bǎ xiě le

«Я написав».

(25) (ii) 我把字写错了。

Wǒ bǎ zì xiě -cuò le

«Я неправильно написав ієрогліф».

Тим не менш, афективна/ефективна відмінність не є основною відмінністю, яку робить бǎ, оскільки участь, яка не належить жодній категорії, також виключається. Наступна пара речень бǎ з tīng «слухати» контрастує за прийнятністю так само, як і в (24) та (25), але присудок у неприйнятному реченні (26) (i) не є ефективним за значенням. Граматичним є лише (26) (ii) із необхідним «афективним» або каузативним тлумаченням:

(26) (i) * 把你听了。

Bǎ nǐ tīng le

«Слухати тебе».

(26) (ii) 把你的困极了。

Bǎ nǐ tīng de kùn jí le

«Слухаючи це, ти, мабуть, ледь не заснув».

Тоді відмінність, яку робить речення участю бǎ, скоріше каузативна і ненаслідкова. Однак це стає повністю очевидним лише тоді, коли береться

до уваги неперехідна форма бǎ, як у (26) (ii), необхідна процедура, якщо потрібно зробити точні узагальнення.

Якщо досконалий аспектний маркер -le відсутній, то інші поствербальні доповнення, такі як конструкція ступеня V de x "V в тій мірі, в якій x" може виконувати цю функцію. Прикладом цього є (26) (ii) вище. (Зверніть увагу, що маркер аспекти тут є гомофонним ініційним маркером, який вказує на новий стан речей.)

Лінгвісти Хоппер і Томпсон розглядають цю вимогу як доказ на користь високої транзитивності бǎ. Однак та сама ситуація стосується неперехідної форми конструкції бǎ: кореляція точніше між завершеністю та каузативністю:

(27) (i)* 把我气。

Вǎ wǒ qì

«Дратувати».

(27) (ii) 把我气坏。

Вǎ wǒ qì-huài

«Розлютити».

(27) (iii) 把我气坏了。

Вǎ wǒ qì-huài le

«Я був страшенно злий».

Однак довоєршеність предиката бǎ не є визначальним фактором прийнятності. Це скоріше другорядна ознака вимоги каузативності. Такі речення, як (27) (ii), які не мають досконалого аспекти, але мають причинно-наслідкове тлумачення, прийнятні, наприклад, у не минулих контекстах минулого або вбудовані в більші структури речень. Це речення означало б «Мене страшенно розлютило (і я все ще злюсь)».

Більше того, неприйнятність ненаслідкових речень, таких як (27) (i), не може бути змінена шляхом додавання ідеального бічного маркера, як у (27) (iv) нижче:

(27) (iv)* 把我气了。

Вǎ wǒ qì le

«Розлютитись».

Покращений предикат допомагає в інтерпретації кінцевого стану-результату, що є визначальною ознакою причинності, оскільки процес причинності можна розуміти як процес, який досяг своєї кінцевої точки.

Цю особливість можна узагальнити до рівня часового аспекту-настрою (ЧАН), щоб включити той факт, що модальні дієслова, маркери заперечення та маркери недосконалих аспектів виключаються з предиката конструкції *bǎ* (для обох типів). Типово стверджувальна, вказівна та досконала (-ізована) участь конструкції *bǎ* добре узгоджується з семантикою причинності: прикладом цього є (28), (29) і (30) для випадків заперечення, модальних дієслів та недоконаного аспекту. Маркери настрою та статусу (стверджувальні чи заперечні) повинні передувати складовій *bǎ*, щоб утворити граматичні речення, тоді як маркери недосконалого аспекту повністю виключені:

(28) (i) 小王把稀饭想吃惯。

Xiǎo Wáng bǎ xīfàn xiǎng chī guāng

«Сяо Ван хоче їсти кашу».

(28)(ii) 小王想把稀饭吃惯。

Xiǎo Wáng xiǎng bǎ xīfàn chī-guāng

«Сяо Ван збирається з'їсти всю кашу».

(29)(i) * 把我没有累坏。

Bǎ wǒ méiyǒu lèi huài

«Я не втомися».

(29)(ii) 没有我累坏。

Méi (yǒu) wǒ lèi-huài

«Мене це не дуже втомило».

(30) (i) 那个小孩儿把鼓敲着。

Nàgè xiǎo hái'ér bǎ gǔ qiāo zhè

«Ця дитина била у барабан».

(30) (ii) 那个小孩儿把鼓敲的敲震天响。

Nàgè xiǎo hái'ér bǎ gǔ qiāo de qiāo zhèn -tiān -xǎng

«Ця маленька дитина так голосно була в барабан, що все завібривало».

Каузатив бǎ перехідної дії вимагає двох учасників і виражає одночасно агентурну та цілеспрямовану причинність суб'єкта.

Першою умовою використання перехідної дії бǎ є вимога до предиката, що кодує агентивну дію, відсутність якого призводить до неграматичності. Можна порівняти (31)(i) з (31)(ii):

(31) (i) *丽丽把事情很清楚。

Lì Lì bǎ shìqíng hěn qīngchǔ

Лілі пояснює.

(31)(ii) 丽丽把打听得很清楚

Lì lì bǎ dǎtīng dé hěn qīngchǔ

«Лілі слухала дуже чітко».

Тут «перехідний» використовується, не для позначення валентності дієслова, а скоріше функціонально для «впливу актора на того, хто переживає». Це важлива відмінність для конструкції бǎ, оскільки виключені дієслова, які, хоча перехідні за валентністю (мають синтаксичні позиції для двох аргументів), не є перехідними за значенням. Наприклад, обидва дієслова kàn «подивитися (на)» і kànjiàn «зловити погляд» є перехідними за валентністю: їх можна використовувати як з аргументами суб'єкта, так і з об'єктом.

Тим не менш, обидва не сумісні з бǎ, оскільки kànjiàn "зловити когось поглядом, побачити" в (32)(i) позначає неконтрольну подію (суб'єкт не може бути інтерпретований як агент) і kàn "дивитися (на)" в (32)(ii).), хоча і є агентом, але не піддається каузативному тлумаченню в термінах «впливу» на бǎ NP.

(32) * 小倩把新娘子(i)看见了

Xiǎo qián bǎ xīnniángzi (i) kànjiàn le

«Сяо Цянь побачив наречену».

(ii) 看了

(ii) kàn le подивився

Іншими словами, присудок у реченні бǎ цього типу має бути семантично перехідним – суб'єкт інтерпретується як агент, а об'єкт (= бǎ

NP) як (заражений) суб'єкт. Конструкція перехідної дії бǎ може відбуватися в наказовому способі, тоді як жодна з неперехідних категорій не може. Ця характеристика дає додаткові докази агентивної природи причинного типу, необхідного для першого типу. Порівняйте приклади перехідного та неперехідного бǎ у (33) та (34) відповідно, подані в наказовому способі:

(33) (你) 把狗拴起来。

(Nǐ) bǎ gǒu shuān qǐlái!

«Прив'язати собаку».

(34) * (你) 把她急死。

(Nǐ) bǎ tā jí sǐ

«Кидати його на смерть».

Транзитивна конструкція бǎ також кодує намір агента викликати стан результату для того, хто переживає. Наявність цієї ознаки можна підтвердити, порівнявши перехідні речення бǎ з їхніми корелятами П-Пр-Д (коли вони мають бути). Розглянемо різницю у значенні між (35) і (36):

Перехідний бǎ:

(35) 小妹把眼睛睁开了。

Xiǎo Měi bà yǎnjīng zhēng-kāi le.

«Сяо Мей відкрила очі (широко)».

П-Пр-Д:

(36) 小妹睁开了眼睛。

Xiǎo Měi zhēng kāi le yǎnjīng

«Сяо Мей відкрила очі».

Приклад (36) означає нейтральний рух очей, зроблений без будь-якої подальшої мети. З іншого боку, речення бǎ в (35) виражає намір агента, Сяо Мей, зробити її очі максимально відкритими, наприклад, щоб офтальмолог оглянув їх, або як звичайний засіб для вираження здивування. .

Однак цілеспрямована причинно-наслідкова зв'язок, закодована транзитивним бǎ, не корелює ні з хорошим, ні з поганим ефектом для жодного з учасників. Насправді вона нейтральна щодо такої функції.

Сприятливі та негативні події, прикладами (37) і (38) відповідно, а також нейтральні події (див. (35) вище) сумісні з перехідною конструкцією бǎ:

(37) 玛丽把饭碗修好了。

Mǎlì bǎ fànwǎn xiū-hǎo le

«Мері полагодила миску».

(38) 倩丽把弟弟走了一顿。

Qián Lì bǎ dìdì zǒu le yí-dùn.

«Цянь Лі забрала свого молодшого брата».

На відміну від цього, неперехідне бǎ, загалом, яке буде обговорюватися далі, кодує ненавмисне причинність нового стану речей. Це, у свою чергу, постійно розглядається доповідачем як протидія для окремого учасника (把字句的致使性质).

Висновок до розділу 2

Проаналізувавши функції та структури прийменників 把 та 被, ми дійшли висновку, що 把 – це прийменник, який підкреслює результат дії виконаний суб'єктом (підметом). Дана конструкція використовується в реченнях, де дія здійснюється над об'єктом в просторі, або дія є конкретною. 被- прийменник, який виражає пасивний стан дії. Він підкреслює, що дія була виконана над об'єктом.

Завдяки дослідженню, було виділено основні відмінності між прийменника 把 та 被.

1. Підмет і об'єкт речення 把 і речення 被 прямо протилежні

Речення 把: S + 把 + O + V

Речення 被: O + 被 + S + V

Наприклад:

他把我的蛋糕吃了。

Tā bǎ wǒ de dàngāo chīle.

Він з'їв моє тістечко.

我的蛋糕被吃完了。

Wǒ de dàngāo bèi chī wánliǎo

Моє тістечко з'їдене (怎么用“把” How to use "bǎ" - 学中文, 2:51).

2. Речення з даними прийменниками мають різну семантику.

Прийменник 把 виражає активну дію, та вживається тільки в реннях активного стану, а прийменник 被- підкреслює пасивність, і входить в склад лише пасивних речень.

3. Ряд дієслів різний

Діапазон дієслів, можуть вживатись у реченні “被”, ширший, ніж у реченні 把. Деякі дієслова сприйняття не можуть з'явитися в реченні. Суб'єкт слів і речень може бути лише безпосереднім суб'єктом впливу, тоді як суб'єкт слів і речень може бути як безпосереднім, так і непрямим суб'єктом впливу.

Висновки

Прислівники- це службова частина мови, яка представлена в складі слова (закінчення) або афікс. Прийменник використовується для вираження граматичної функції слова. Зазвичай він використовується, щоб утворити прийменникову структуру для вираження місця, часу, стану, методу, причини, мети, об'єкта порівняння тощо.

У сучасній китайській мові існує велика кількість прийменників, які використовуються для різних цілей. Це забезпечує мові більш точний та зрозумілий спосіб вираження різноманітних ідей та понять.

Проаналізувавши наукові та мовні джерела, виявлено:

把- прийменник, який виражає активну дію. Використовується, щоб підкреслити результат або спосіб поведінки, та ставить об'єкт перед дієсловом:

S+把+O+V

被- прийменник, який використовується в реченнях пасивного стану. 被 підкреслює, що дія була виконана над об'єктом. Речення з 被 мають таку структуру:

O+ 被+S+V

Також, одна з відмінностей 把 та 被 - це спектр дієслів, можуть вживатись у реченні 被, ширший, ніж у реченні 把. Деякі дієслова сприйняття не можуть з'явитися в реченні 把. Суб'єкт слів і речень може бути лише безпосереднім суб'єктом впливу, тоді як суб'єкт слів і речень може бути як безпосереднім, так і непрямим суб'єктом впливу.

Тема прийменників є дуже обширна. Дослідивши та проаналізувавши структуру та функції прийменників 把 та 被, поставлена мета дослідити й інші важливі службові частини мови в китайській мові: такі, як частка.

论文摘要

这篇学期论文专门研究介词“把”和“被”。从这项工作中，您将了解什么是介词及其功能。

目的是确定介词“把”和“被”在现代汉语中的特点和特点。

设定的目标涉及解决以下任务：

- 分析介词在言语中的作用；
- 识别汉语介词的主要类型；
- 批判性地分析科学文献并为介词“被”和“把”制定工作的理论规定；
- 分析介词“被”和“把”的功能和结构差异；
- 开发一种研究介词“被”和“把”的综合方法；
- 确定和分析形容词“把”和“被”的结构和功能特征以及它们的构成方式。

课程作业包括引言、两章、每章的结论、一般结论、所用文献清单和附录。作品总页数 34 页，所用资料 17 处。

Список використаної літератури

1. Гумбольдт В. ф. *Мова та філософія культури*. М.: Прогрес, 1985. 451 с.
2. Потебня А. А. *Із записок з російської граматики*
3. Кучеренко І. К. *Актуальні проблеми граматики / І. К. Кучеренко*. – Львів : Світ, 2003.– 228 с.
4. Левакіна Т. *Теоретичні засади дослідження прийменникової системи*
5. Курилович Є. *Проблема класифікації відмінків / Є. Курилович // Нариси з лінгвістики: зб. ст. - М.: Вид-во інозем. літ-ри, 1962. - С. 175-203.*
6. Вихованець І. Р. *Прийменникова система української мови / І. Р. Вихованець ; АН УРСР, Ін-т мовознавства ім. О. О. Потебні. – К. : Наук. думка, 1980. – 286 с.*
7. Вихованець І. Р. *Теоретична морфологія української мови / І. Р. Вихованець, К. Г. Городенська ; за ред. І. Р. Вихованця. – К. : Пульсари, 2004. – 398 с.*
8. Сенів М. Г. *Прийменник у класичних мовах : посібник / М. Г. Сенів ; Донець. нац. ун-т. – Донецьк : Юго-Восток, 2005. – 272 с.*
9. Балабан Г. С. *Динамічні процеси в прийменниковій системі сучасної української літературної мови : дис. ...канд. філол. наук : 10.02.01 / Г. С. Балабан ; НАН України, Ін-т української мови. – К., 2007. – 283 с.+ 63 с. (дод.) – Дві кн. одиниці. – Бібліогр. : с. 218-283.*
10. Кононенко В. І. *Прийменниково-субстантивний комплекс в аспекті синтаксису / В. І. Кононенко // Мовознавство. – К., 1978. – № 3. – С. 3-12.*
11. «Структурно-функціональні особливості дієслова-прийменника в сучасній китайській мові»
12. 长短“被”字句之争
13. 把字句的致使性质
14. Video: How to use 把(bǎ)&被(bèi) in Chinese Conversation | Learn Chinese Online 在线学习中文 | 把字句和被字句
15. Video: 怎么用“把” How to use "bǎ" - 学中文
16. 百度/<https://baike.baidu.com/item/介词/2643774>
17. <https://grammarway.com/ua/passive-voice>